

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Девня, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВНЯ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АНТОНИ ИВ. НИКОЛОВ

като разгледа докладваното от АНТОНИ ИВ. НИКОЛОВ Административно наказателно дело № 20223120200309 по описа за 2022 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба от „Елит роуд“ ЕООД, ЕИК: 205321706, срещу ЕФ № 8504889287. Със същия на жалбоподателя:

- за нарушаване разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 187 А, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3 Б от ЗДвП е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 2 500. 00 лв. /две хиляди и петстотин лв./.

Жалбоподателят моли съда да отмени ЕФ, с довод незаконосъобразност, в частност процесуални нарушения, необоснованост, маловажност.

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от надлежна страна и следва да бъде разгледана.

Въззивникът, редовно призован, в съдебно заседание се представлява от процесуален представител. Поддържа жалбата. Претендира за присъждане на разноски при прекомерност на такива за другата страна.

Въззиваемата страна, в съдебно заседание се представлява от процесуален представител. Счита, че жалбата е неоснователна и моли ЕФ да

бъде потвърден. Сочи, че същият е законосъобразен, като наложената санкция е в рамките на закона и е съобразена с тежестта на нарушението. Претендира за присъждане на разноски, при прекомерност на такива за другата страна.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установена следната фактическа обстановка:

В 11. 20 ч. на 02. 10. 2021 г., в землището на гр. *****, обл. *****, с устройство № 10072 – елемент от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП било установено, че т. а. с ДК№ *****, с допустима техническа маса 17 990 кг., брой оси 2, категория евро 3, собственост на възз. „Елит роуд“ ЕООД, се движи в композиция от влекач с брой оси 2 и ремарке с брой оси 3, т. е. общо брой оси 5, по път А – 2, км. 399 + 703, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена частично дължимата пътна такса съобразно категорията, а именно за брой оси 5, а не за брой оси 2. Съставен бил ЕФ № 8504889287, връчен по надлежния ред.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на приложените и приети по делото писмени материали. Съдът кредитира така посочените доказателства като единни, непротиворечиви, взаимно допълващи се, логични, безпристрастни, обективно и компетентно дадени, кореспондиращи с приетата от съда фактическа обстановка и относими към основния факт, включен към предмета на доказване по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съдът намира, че производството е проведено без нарушаване на процесуалните правила визирани в ЗАНН, от категорията на абсолютните такива, даващи основание за цялостна отмяна. ЕФ съдържа необходимите реквизити и е надлежно получен.

Съдът намира, че в случая е осъществен състава на визираното нарушение.

От обективна страна за съда не остава съмнение, че възз. „Елит роуд“ ЕООД е собственик на т. а. с ДК№ *****, с допустима техническа маса 17 990 кг, брой оси 2, категория евро 3. По категоричен и безспорен начин се доказва, че в 11. 20 ч. на 02. 10. 2021 г., в землището на гр. Девня, обл. Варна, посочения т. а. се движи в композиция от влекач с брой оси 2 и ремарке с брой оси 3, т. е. общо брой оси 5, по път А – 2, км. 399 + 703, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа. Същевременно не е била заплатена частично дължимата пътна такса съобразно категорията, а именно за брой оси 5, а не за брой оси 2. Това било установено с помощта на устройство № 10072 – елемент от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП. Горното съдът прие въз основа на кредитираните писмени материали.

Доколкото е ангажирана отговорността на юридическо лице и наложеното е строго определено, съдът не следва да разглежда въпроса относно субективна страна и размер.

Предвид факта, че нарушения от подобен вид касаят безопасността на движението по пътищата, тяхната поддръжка и ремонт съдът намира, че формират сравнително висока обществена опасност, поради което не могат да бъдат приравнени към маловажните случаи, респективно правилно в случая е ангажирана административно – наказателната отговорност, още повече, че конкретния случай по нищо не се различава от обикновените такива, именно за които законодателя е предвидил налагане на санкция.

Съдът намира наведеното от страна на въззивника за неоснователно, поради следното: не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обусловят цялостна отмяна, като нарушението се доказва по безспорен и категоричен начин. Няма пречка при нарушение на чл. 179, ал. 3 Б от ЗДвП да се издава ЕФ, доколкото това е уредено в разпоредбите на чл. 167 А, ал. 4 и чл. 189 Ж, ал. 7, и двата от ЗДвП, т. е. волята на законодателя в тази насока е пределно ясна. ЕФ съдържа всички реквизити съгласно чл. 189 Ж, ал. 1 от ЗДвП, в частност съдържа в достатъчна степен индивидуализиращи признаци относно описание на нарушението, вкл. и относно наличие на ремарке с 3 оси. Мястото на нарушението е конкретно посочено /съдът събра доказателства относно устройство № 10072, като твърденията и най – вече „доказателствата“ на въззивника в тази насока – „снимки и ноторно известни

факти“, не могат да бъдат споделени от съда/. Същевременно няма нормативно изискване ЕФ да съдържа дата на издаване /съдът събра доказателства в тази насока, като се установи същата – 06. 06. 2022 г., което изключва давностни срокове/, платена - неплатена част от дължимата такса /законодателят е предвидил да се посочи изцяло или частично, но не и размер/. Относно маловажност съдът изложи мотиви по – горе, поради което не следва да ги повтаря, като следва да се добави, че предвид масата, с която се характеризира конкретното пътно превозно средство, въздействието му върху пътната настилка, следва стриктно да се заплащат дължимите такси, с оглед осигуряване на средства за поддръжка на пътя, респективно отклонения от това да се санкционират. Право на всяка страна от ЕС е самостоятелно да определя кои случаи да се приемат за нарушения и с какви санкции да се санкционират, респективно волята на българското законодателство в тази насока е безспорна. Съдържащото се в ЕФ относно такси съответно по чл. 10 Б, ал. 5 и чл. 10, ал. 2, и дата от ЗП, имат единствено информационен характер. Действително въззивникът е сключил договор с друго юридическо лице, което реално посредничи относно електронно събиране на пътни такси. В тази връзка следва обаче да се отбележи, че законодателят изрично е предвидил отговорността при частично /както е в конкретния случай/ или изцяло незаплащане на такса, включително в резултат на невярно деклариращи данни, да се носи от собственика, а не от посредника. Това е напълно логично, доколкото именно негово е задължението и дали той ще ползва услугите на трето лице е възможност от която може да се ползва, но това по никакъв начин не води до отпадане на отговорността му. Тълкуването на закона от страна на въззивника в тази насока би довело до невъзможност да се ангажира ничия отговорност, доколкото законодателят не е предвидил такава за посредника, напротив, визирал е изрично собственика. Следва да се уточни и това, че съгласно договорните отношения между страните, задължение на въззивника е правилното експлоатиране на бордовото устройство, за да може същото да предава необходимите данни, въз основа на което да се начисляват дължимите такси. Съдът събра доказателства в тази насока, като се установи, че бордовото устройство към момента на установеното нарушение е било включено, но е подадена тол – декларация за пътно превозно средство с 2 оси, а не с 5 такива. Нещо повече, достатъчен е визуален оглед и съобразяване на налични светлинни индикатори, за да се

прецени дали бордовото устройство работи, респективно не съществува пречка да се използва маршрутна карта, което се явява втория възможен начин за своевременно заплащане на дължимото. Приложени документи по никакъв начин не оневиняват въззивника, доколкото същият не е изпълнил своевременно задължението си относно твърдяното нарушение. Действително същият е заплащал, но само част от дължимата такса, а именно за пътно превозно средство с 2 оси, а не за такова с 5 оси, което е видно от приложения доказателствен материал. Съдът събра доказателства относно изправност и годност за ползване на устройство № 10071, както и създаден доклад за установеното нарушение, като становището на въззивника в тази насока е разширително и негово споделяне би довело до невъзможност до приемане на конкретно установени данни не само за този род нарушения, а и до много други, нещо, което не е в интерес на обществото. Следва да бъде акцентирано, че пътно превозното средство не се състои единствено от влекач, а е композиция от такъв и ремарке, респективно доводите от страна на въззивника единствено за т. а. не са съобразени с конкретиката на случая. Идентично е становището на съда и относно „всички стационарни контролни точки по път А – 2“, доколкото относимо към случая е установеното с устройство № 10072, а не съществуващи други по пътната мрежа. Самата система за установяване на такъв вид нарушения е изградена и функционира съобразно нормативно установен ред.

В заключение трябва да бъде отбелязано, че право на въззивника и неговия процесуален представител е да решат как да организират защитата, като в случая освен обширност от тяхна страна, съдът също положи усилия за събиране на множество доказателства, както и обсъждане на различни твърдения. Същата страна се позовава на различни съдебни решения, което настоящия състав няма да направи, доколкото практиката на Административен съд – Варна във времето търпи промяна и последната оборва представената по делото. А в действителност нарушението е съвсем елементарно – при конкретно задължение за такса е заплатена такава за 2 оси, при наличие на 5 такива, т. е. налице е частично неизпълнение. Особеното е, че не се касае за инцидентен случай, а множество такива, което е видно от материалите по това дело, но и от много други абсолютно идентични, респективно налага се резонния извод за такава практика от това лице, която следва да бъде санкционирана.

Предвид чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед оказаната правна помощ като вид и количество, изхода на спора, своевременно направено искане и приложени доказателства, в полза на въззиваемата страна следва да се присъди сумата от 80. 00 лв. /осемдесет лв./, представляваща направени по делото разноси.

С оглед изложеното съдът счита, че разглеждания ЕФ следва да бъде потвърден, поради което и на основание чл. 63 от ЗАНН

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ЕФ № 8504889287, с който на „Елит роуд“ ЕООД, ЕИК: 205321706:

- за нарушаване разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 187 А, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3 Б от ЗДвП е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 2 500. 00 лв. /две хиляди и петстотин лв./.

ОСЪЖДА „Елит роуд“ ЕООД, ЕИК: 205321706 да заплати на Агенция – Пътна инфраструктура сумата от 80. 00 лв. /осемдесет лв./, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на съдебен контрол в 14 – дневен срок от съобщаването пред Административен съд – Варна.

Съдия при Районен съд – Девня: _____